

skončení protokolovacího aktu. V souzeném případě protokol byl sepsán hned při ústním jednání dne 17. června 1929, odpor byl podle dovolatelova tvrzení ústně ohlášen soudci příštího dne, podle spisů však podán písemným podáním ze dne 29. června 1929, tedy po ústním jednání, při němž dokonce již jednání bylo prohlášeno skončeným. Proto odvolací soud právem měl odpor za opožděný a právem o něm nejednal v ústním jednání. Tvrzení dovolatelovo, že měl možnost seznati tvrzenou nesprávnost protokolu teprve, když druhý den po ústním jednání jeho právní zástupce protokol si prohlédl, je nerozhodné; dovolatel netvrdí, že a proč sám nemohl protokol si prohlédnouti. Není ani právně mylným mínění odvolacího soudu, že protokol tvoří podle § 215 c. ř. s. plný důkaz o průběhu a obsahu jednání. Jediným autentickým poznáním o průběhu jednání jest pro hranice projednávaného sporu podle ustanovení § 215 c. ř. s. jednací protokol; jen to lze považovati za přednesené, co v něm jako takové jest uvedeno a jeho obsah ohraničuje onu látku, o které jest soudu rozhodovati. Této vlastnosti protokol může býti zbaven jen odporem podle § 212 c. ř. s., ovšem včas vzneseným. Mínění dovolatelovo, že i o nesprávnosti protokolu jako každé veřejné listiny jest přípustný odvod podle druhého odstavce c. ř. s. jest správný potud, že se tak může státi mimo hranice sporu, ve kterém protokol byl sepsán, není však přípustný za opravného řízení, nebyl-li ohlášeným odporem zachován; soudy vyšší potřebují pro své řízení a rozhodnutí pevného podkladu, nikoli podkladu, který by bylo lze kdykoli napadati. Okolnost, že odvolatel po uznání vlastnictví strany žalující ke svrškům, jichž se týče, při ústním jednání dne 17. června 1930 učinil další skutkový i důkazní přednes, neubírá uznání účinnosti, to tím méně, že žalovaný podle svého udání žalobce vyzval, by si věci odvezl, a žalobce podle svého udání tak učinil. Rovněž to nečiní okolnost, že procesní soud nepoučil dovolatele o následcích uznání pro povinnost k náhradě nákladů sporu. Rovněž dovolatel neprávem s hlediska dovolacího důvodu § 503 č. 4 c. ř. s. vytýká, že soud neprávem vzal při svém rozhodování zřetel na řečené uznání dovolatelova nároku, poněvadž žalobce neučinil návrh na vydání rozsudku pro uznání, jak prý měl učiniti podle § 395 c. ř. s. Toto zákonné ustanovení vyžaduje vůbec návrh na odsouzení; návrh ten však učinila strana žalující již při ústním jednání dne 23. dubna 1929 přednesši tam žalobu; návrh ten podržel svůj účinek až do skončení jednání (§ 193 druhý odstavec c. ř. s.). Uznání nároku jest podle § 395 c. ř. s. samo důvodem k odsouzení.

Čís. 12614.

Neplatí-li o dítěti zákonná domněnka manželského původu, nelze se domáhati žalobou oduznání jeho manželského původu, třebaž jest v matrice zapsáno jako manželské dítě.

(Rozh. ze dne 18. května 1933, Rv I 35/32.)

Žaloba manžela matky dítěte o oduznutí manželského původu dítěte byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolání z dovolacího důvodu § 503 čís. 4 c. ř. s. nelze přiznati úspěch. Žalobou se domáhá žalobce oduznutí manželského původu nezletilého Jana Č-a, zrozeného dne 9. března 1929 z bývalé manželky žalobcovy Marie roz. Sch-ové, nyní provdané G-ové, jež jest v matrice zapsán jako manželské dítě žalobcovo. Žaloba taková může býti podána jen, když o dítěti platí zákonná domněnka manželského původu. Toho v souzeném případě není. Manželství žalobcovo s matkou dítěte bylo rozvedeno, jak procesní soud zjistil, rozsudkem ze dne 23. června 1924, který se stal pravoplatným dne 9. září 1924. Dítě narodilo se tedy více než po 300 dnech po pravoplatném rozvodu a proto se podle dvorského dekretu ze dne 15. června 1835 čís. 39 sb. z. s. nepokládá za dítě tehdejším manželem matky zplozené, ne za manželské; pokládá se tedy za nemanželské; že v matrice jest dítě zapsáno jako dítě manželské, jest nerozhodné. Proto není podmínek pro žalobu podle § 158 obec. obč. zák. a netřeba se zabývati otázkou, zdali žaloba byla ve lhůtě tohoto paragrafu podána. Žaloba byla tedy nižšími soudy právem zamítnuta a jest třeba jen opravy zápisu o manželském původu jmenovaného dítěte v matrice (srovnej též plen. rozh. býv. vídeň. nejv. soudu z 20. dubna 1915, jud. čís. 221, Nowak čís. 1643).

Čís. 12615.

Nemanželské dítě může na otci žádati vyplacení určité částky k cíli svého »zaopatření« jen, je-li k tomu zvláštní příčina a potřeba v jeho osobě.

K přiznání nároku na vyplacení určité jistiny nestačí, že nemanželská dcera, jež jest již zletilá a již řadu let pracuje v závodě a tak se živí, je těžce nemocná a pro chorobu občas z pracovní činnosti vyřazena.

(Rozh. ze dne 18. května 1933, Rv II 144/32.)

Žaloba zletilého nemanželského dítěte proti otci o vyplacení 300.000 Kč jako zaopatření byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

V souzeném případě domáhá se zletilá již žalobkyně na žalovaném jako svém nemanželském otci »zaopatření« ve smyslu § 166 obč. zák., tvrdíc, že je těžce nemocna, že trpí zánětem vaječníku, že je intensivní a soustavné práce neschopna, že se živí řadu let tím, že je obchodní pomocnicí v papírnickém závodě s platem 240 Kč měsíčně, že pracuje